

Men du vokste fort, vingspennet økte og blikket søkte øst mot grensefjellene. Og snart førte sterke vinger deg over fagre Trøndelagsbygder inn mot Sylene, der du landet og tømret din første hytte mellom kronglet fjellbjerk ved Neas bredder.

Men også andre områder var tiltrekkende og ikke lenge etter var du i gli over Trollheimens høer og topper speidende etter plass til nok en hytte. Og du fant den like ved Svartådalen mellom Slettåas og Svartåas buldrende vannmasser, rammet inn av mektige fjell. Og her reiste du den av alle fjellturister så ettertraktede Trollheimshytta, — dit alle stier fører. Til selve hjertet av dette veldige byggverk i berg og gråstein som gjennom millioner av år fullendt har formet seg og i generasjoner lokket til seg ikke bare norkse fjellturister, men også fra våre naboland. Og i senere år ikke bare fra Europas, men også fra fjernere kontinent. Og jeg minnes en augustkveld da glade fjellvandrere var samlet i peisestua på Trollheimshytta, der en ung pakistaner underholdt med nasjonale sanger fra sitt hjemland akkompagnert på hyttas gitar av en ungdom fra Trøndelag. Forbrødring — langt, langt ut over landegrensene. I Trollheimen har jeg vandret mest, men også i Sylene er det blitt mange turer. — Og minnene strømmer på.

Til sist — kjære jublant — vil jeg gi uttrykk både for takknemmelighet og beundring, ikke bare for pionerens banebrytende arbeide, men også for dem som i hver generasjon har ført Trondhjems Turistforening videre gjennom skiftende tider i 90 år.

Og til slutt: Hjertelig gratulasjon med milepelen 90 år! Og mange gode ønsker følger deg på veien ikke bare fram til hundre-tallet, men mange, mange ti-år fram i tida.

Brevandring

WALDEMAR BLUMER

Brevandring kan være litt av hvert. Det er alt fra det å måtte krysse en breflate for å nå målet på en fjelltur, til det å oppsøke et breområde for dets egen del for brevandring i blåisområdene, brekltring eller skiturer på ekstreme tider av året.

Vi ble bitt av brebasillen under en fottur i Jotunheimen hvor vi på en «hviledag» hengte oss på en bretur i Svellnosbreen, under Galdhøpiggen topp. Det ga en følelse av å være en gjeng Kariuser og Baktuser der vi gikk på snøbroer mellom istårn, gjennom trange iskløfter og nåløyer, og på kanten av dype, mørke bresprekker, hvor vi lenge kunne stå å lytte etter isklumper som vi sendte nedover.

Beslutningen ble tatt, neste gang skulle vi kunne gå på bre på egenhånd. Vi ville slippe å måtte «vasse» sammen med masse andre mennesker. Denne opplevelsen kunne bli mye større hvis vi fikk utforske slike steder på egenhånd. Vi skjønnte at et taulag på 4—5 stykker måtte bli mye smidigere enn det vi opplevde denne første gangen med 25—30 stykker i tauet.

Vi gikk på brekurs. Disse arrangeres av DNT (Den Norske Turistforening) og går en rekke steder i landet. (Finse, Hardangerjøkulen, Krossbu, Smørstabreen, Flatbrehytta, Jostedalsbreen, Svartisen.) Videre arrangerer Bergen Turlag brekurs på Hardangerjøkulen og Folgefonna. Her fikk vi gjennom teori og praksis, innblikk i en bres særegenheter, luner og snodige oppførsel, hvordan vi best skulle unngå eller gardere oss mot faremomentene og opplevde særegenhetene ved dette spesielle elementet.

Store suppleringer av fjellutstyret var ikke nødvendig for også å kunne underlegge seg breene. Vi kjøpte tau, seletøy, kramponger (stegjern til bruk i bratte blåsområder), og isøks (universalredskap). Det generelle fjellutstyret som skikkelig fjelltøy og støvler hadde vi fra før. Senere, og i forbindelse med brekltring ble utstyret komplettert med skruebolter, linjer og slynger.

Breinteressen ble vagt i blåsområdet på Svellnosbreen, og dit vendte vi tilbake for å praktisere våre nye kunnskaper. Men vi hadde lært, og erfarte raskt, at dette var bare en av de mange mulighetene vi hadde for turtyper når vi kunne legge inn brevandring som en del av fjellturen. Nye områder åpnet seg for oss. Disse lå utenfor merkede løyper, og gav derfor også en utfordring til planlegging og orientering.

Brevandringen var for oss en sommeraktivitet. Ideen til å bruke ski i de snødekte breområdene lå, i bokstavlig forstand, snublende nær en gang vi trasket i vei på en flatbre. Nansen hadde brukt ski over Grønlandsisen, som en dyd av nødvendighet, så hvorfor kunne ikke vi bruke ski for vår fornøyles skyld? Dette utviklet seg til en ny lidenskap hvor vi fikk følelsen av å tøye naturens muligheter til det

*Mot toppen i tau.
Brevandring.*

Foto: Roar Nålsund. →
Foto: Roar Nålsund.

Utstyret sjekkes for breen angripes.

Foto: Roar Nålsund.

ytterste? Å gå på ski midt på sommeren gir i og for seg en underlig følelse. Men i tillegg kan en på en dagstur bevege seg mellom to—tre årstider. På breene er været ekstremt og kan raskt skifte fra strålende sol til snø og sludd, men er det finvær og hudstyrken tilstrekkelig, setter det en spiss på skituren når antrekket kan være shorts og ski.

Skigåing er aktuelt på breer av litt størrelse. Vi så stort på det og valgte den største vi fant, Jostedalsbreen. Det er de siste årene blitt populært å gå denne breen på langs i slutten av mai, så vi følte oss aldri helt ensomme. Det er blitt flere fra år til år som går denne turen, men naturoplevelsen er fortsatt fantastisk.

En pust i bakken.

Foto: Roar Nålsund.

Som mange før oss gjorde vi i begynnelsen den feilen «å gå over bekken etter vann». Vi dro langt avgårde til de kjente breene i Jotunheimen og Breheimen, og det tok tid før vi oppdaget de nærliggende mulighetene. Nylig var vi på bretur i Grasdalen, en sidedal til Innerdalen. Det ble en storslager tur over bre til toppen av Dronningkrona. Det viste oss at myser vi bare litt nøyere på kartene, så gis det utallige muligheter for turer med innslag av brevandring, det er bare å bruke fantasien.

Velkommen etter, og god tur.